

Zůstal u Sibylly až skoro do půlnoci, utěšoval ji a za to se sám dával utěšovat a nazítří odcestoval časně zrána do Benátek, když předtím napsal mužný, pevný dopis panu Mertonovi, že svatbu je nutno odložit.

4

V Benátkách se sešel se svým bratrem lordem Surbitonem, který tam náhodou připlul na své jachtě z Korfu. Oba mladí muži strávili spolu rozkošných čtrnáct dní. Dopoledne se projížděli na koních po Lidu nebo se v dlouhé černé gondole plavili křížem krážem po zelených kanálech; odpoledne si obyčejně zvali hosty na jachtu, večer jídali u Floriana a pak vždy vykouřili bezpočtu cigaret na Piazzě.

Přesto však nebylo lordu Arturovi nijak blaze. Den co den pročítal v Timesech sloupce úmrtních oznámení, doufaje, že tam najde zprávu o skonu lady Clementiny, ale den co den se dožil zklamání. Začínal se bát, že tetu stihla nějaká nehoda, a často litoval, že jí hned tenkrát nedovolil vzít si ten akonitin, když tolik toužila vyzkoušet jeho účinek.

I v dopisech od Sibylly, třebaže byly plné lásky, důvěry a něhy, se často ozýval velmi smutný tón a lord Artur mívával chvílemi dojem, že už je od ní odloučen navždy.

Lord Surbiton měl po čtrnácti dnech Benátek až po krk a rozhodl se odjet podél pobřeží do Ravenny, neboť se dověděl, že v tamním Pinetu jsou skvostné lovy na sluky. Lord Artur zprvu rozhodně odmítal jet s ním, ale Surbiton, kterého měl neobyčejně rád, ho nakonec přesvědčil, že kdyby zůstal u Danielliho sám, ukousal by se tam nudou,

a tak patnáctého ráno za silného severovýchodního větru vypluli na dosti neklidné moře. Zalovili si znamenitě a bezstarostný život na čerstvém vzduchu vrátil zas tvářím lorda Artura zdravou barvu. Ale kolem dvaadvacátého se ho znovu začal zmocňovat neklid, protože nevěděl, co je s lady Clementinou, a přes všechny Surbitonovy protesty se posléze rozjel vlakem zpátky do Benátek.

Když vystupoval z gondoly na schodišti před hotelem, sám hoteliér mu vyběhl naproti se svazkem telegramů. Lord Artur mu je přímo vyškubl z ruky a rychle je otvíral. Všechno se zdařilo! Lady Clementina v noci ze sedmnáctého náhle zesnula.

První myšlenka lorda Artura platila Sibyle a hned jí telegraficky oznámil, že se neprodleně vrací do Londýna. Nato přikázal sluhovi, aby večerní poštou odeslal jeho věci, poslal gondoliérům, kteří ho vozili, pětinásobek toho, co jim byl dlužen podle jejich tarifu, a pak lehkým krokem a s rozjásaným srdcem vyběhl do svého apartmá. Tam ho čekaly tři dopisy. Jeden byl od Sibylly a překypoval účastenstvím a projevy soustrastí. Z těch druhých dvou byl první od jeho matky a druhý od právního zástupce lady Clementiny. Toho osudného večera byla zřejmě stará dáma na večeři u vévodkyně a kdekoho tam okouznila svým vtípem a espritelem, odešla však dost brzy domů, nařikajíc, že ji pálí žáha. Ráno ji pak našli v posteli mrtvou a bylo zjevno, že skonala bezbolestně. Okamžitě byl povolán sir Mathew Reid, ale pochopitelně se už nedalo nic dělat a pohřeb byl stanoven na dvaadvacátého. Několik dní před svou smrtí sepsala lady Clementina poslední vůli a odkázala lordu Arturovi svůj domek v Curzon Street s veškerým zařízením, všechny své osobní movitosti a obrazy, s výjimkou sbírky miniatur, která má připadnout její sestře lady Margaret Ruffordové, a ametys-

tového náhrdelníku, který má dostat Sibyla Mertonová. Celý ten majetek nemá valnou cenu, ale pan Mansfield, tetin právní zástupce, si naléhavě přeje, aby se lord Artur vrátil pokud možno ihned, ježto lady Clementina zanechala spoustu nezaplacených účtů a nevedla si žádné knihy příjmů a vydání.

Lorda Artura velice dojalo, že na něho lady Clementina tak laskavě pamatovala, a uvědomoval si, že velkou zásluhu o to má pan Podgers. Ale láska k Sibyle převládla nad všemi jeho ostatními pocity a vědomí, že splnil svou povinnost, naplnilo ho klidem a uspokojením. Když dorazil do Londýna, cítil se dokonale šťastný.

Mertonovi ho uvítali velice mile. Sibyle musel slíbit, že už nikdy nepřipustí, aby se cokoli postavilo mezi ně, a svatba byla pevně stanovena na den sedmého června. Život mu znovu připadal jasný a krásný a všechna jeho někdejší radostnost se mu zase vrátila.

Avšak jednoho dne, když se Sibylou a s právním zástupcem lady Clementiny chodil po domě v Curzon Street, páčil balíky vybledlých dopisů a vyprazdňoval zásuvky plné starého haraburdí, dívce se pojednou vydral z hrdla polohlasitý radostný výkřik.

„Copak jste to našla, Sibylu?“ ptal se lord Artur a s úsměvem vzhledl od své práce.

„Tuhle roztomilou stříbrnou bonboniérku, Arture. Je, ta je hezounká! A taková zvláštní! Vidíte, že si ji mohu vzít? Ty ametysty mi stejně nebudou slušet, dokud mi nebude přes osmdesát.“

Byla to ta krabička, v níž byl před časem akonitin.

Lord Artur se zarazil a tváře se mu lehce uzarděly. Skoro už zapomněl, co udělal, a že mu to teď připomněla právě Sibyla, kvůli níž všechny ty úzkosti přestál, to mu připadalo jako neuvěřitelná shoda okolností.

„Ovšemže si ji můžete vzít, Sibylo. Tu jsem chudince lady Clem dal já.“

„Děkuju, Arture. A mohu si nechat taky ten bonbonek? To jsem nevěděla, že lady Clementina měla ráda cukroví. Myslela jsem, že to byla taková intelektuálka.“

Lord Artur smrtelně zbledl a mozkiem mu prolétla strašlivá myšlenka.

„Bonbonek, Sibylo? Jaký bonbonek?“ řekl ochablým, chraptivým hlasem.

„Je tu všeho všudy jen jeden. A vypadá nějak staře a zaprášeně, takže na něj nemám vůbec chuť. Ale co je vám, Arture? Vždyť vy jste jako křída!“

Lord Artur přeběhl pokoj a chňapl po krabičce. Ležela v ní ta jantarová kapslička s bublinou jedu. Tak lady Clementina zemřela přirozenou smrtí!

Otřes z toho objevu ho div neporazil. Mrštil kapsličkou do krbu a se zoufalým výkřikem se sesul na pohovku.

5

Druhý odklad svatby velice zarmoutil pana Mertona a lady Julie, která si už k těm obřadům dala ušít šaty, usilovně přemlouvala Sibylo, aby se s lordem Arturem prostě rozešla. Ale Sibyla už vložila do Arturových rukou celý svůj život, a tak třebaže svou matku horoucně milovala, žádá z námitek lady Julie neotřásla její věrností. A pokud jde o samotného lorda Artura, tomu trvalo celé dny, než se probral ze svého